

Dochter der wildernis

Ottilie de Poel

Vision
Uitgeverij - Groningen

Copyright © 2007: Vision Uitgeverij
Auteur: Otilie de Poel
Omslag ontwerp: Dion de Poel

Eerste druk: september 2007

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Postbus 70.077
9704 AB Groningen
Nederland
E-mail: info@visionuitgeverij.nl
www.visionuitgeverij.nl

ISBN: 978-90-75613-40-7
NUR 340

De gebruikte bijbelteksten komen uit NBG en Groot Nieuws.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

Want uit Hem en door Hem en tot Hem zijn alle dingen:
Hem zij de heerlijkheid tot in eeuwigheid!

Amen.

Romeinen 11:36

Denkt niet aan hetgeen vroeger gebeurde
en let niet op wat oudtijds is geschied;
zie, Ik maak iets nieuws,
nu zal het uitspruiten...
Ik zal een weg in de woestijn maken,
rivieren in de wildernis...

Jesaja 43:18-19

Maar het woord van onze God houdt eeuwig stand.

Jesaja 40:8

Proloog

Lysfjell
Augustus 1967

Voorzichtig rende ze het slingerpad de bergheiling af. Ze probeerde haar snelheid wat in te houden zodat ze niet te veel vaart maakte, want het pad was op sommige stukjes best een beetje steil. Ze paste er goed voor op dat ze niet zou vallen, want ze had tenslotte haar mooiste zomerjurk aan. De zon stond stralend aan een diepblauwe, heldere lucht en er waaide een zachte, maar warme bries. Die bries liet haar donkerblonde krullen wapperen en ook haar blauwe jurkje werd bewogen door de wind. De jurk die ze vandaag droeg was niet alleen de mooiste die ze had, hij was ook nog eens haar lievelingsjurk. Niet alleen omdat hij zo lekker zat, maar meer omdat papa deze jurk speciaal voor haar gekocht had. Papa had deze jurk voor haar uitgezocht, omdat hij hem zelf zo mooi van kleur vond. Dat had hij haar niet verteld toen ze hem zomaar kreeg, maar ze wist het gewoon. Papa zei namelijk vaak dat haar ogen soms dezelfde blauwe tinten in zich hadden als korenbloemen. Vooral op bepaalde momenten. Als zij blij en gelukkig was, konden haar ogen stralen en een intense, diepblauwe kleur weerspiegelen. En deze jurk, die zij zomaar als een onverwacht geschenk van papa had gekregen, had die diepblauwe kleur van korenbloemen; korenbloemblauw.

In haar armen droeg ze een groot boeket van verschillende soorten veldbloemen. Deze bloemen had ze in de bergen rondom hun huis geplukt. Voorzichtig hield ze de bloemenpracht tegen haar lichaam aan en ze koesterde het als een kostbare schat. De bloemblaadjes kriebelden op haar blote armen. Dit boeket had ze met grote zorg voor haar ouders geplukt. Ze had net zolang gezocht tot ze de mooiste en grootste bloemen had, die ze maar vinden kon. Haar ouders hielden veel van veldbloemen, ondanks dat ze gedurende de hele zomer overal rondom hun huis stonden te bloeien. Het hele zomerseizoen woonden zij dus midden tussen al die verschillende soorten bloemen in. Elk soort bloeide op zijn tijd. Toch wilde ze haar ouders graag blij maken met dit speciale boeket. Ze had nog één bocht te gaan en dan zou ze het huis zien waar ze geboren was. Alweer zeven jaar geleden, op veertien maart in het jaar 1960. Zodra ze op de top

van de laatste helling kwam, zag ze haar ouders op de grote veranda voor het huis zitten. Het geluid van hun vrolijke stemmen kwam haar al zachtjes tegemoet, voortgedreven door de wind.

Ze bleef even staan om op adem te komen van het rennen. Ze zag dat haar moeder koffie had ingeschonken en tevens een schaal met koekjes op de tafel had gezet. Dit gebeuren op de grote veranda, gaf echt een huise-lijk en zomers tafereeltje weer. De veranda was absoluut het favoriete plekje van het gezin. Het gezin bestaande uit papa Jon, mama Elianne en zij zelf. Daar, op die ruime veranda, konden ze zich heerlijk in de zon koesteren. Niet alleen in de zomer, maar vooral ook in het voor- en najaar omdat het een heerlijk beschutte plek was, als ze dicht tegen het huis aan zaten. En als het waaide, vingden ze zelfs nog wat wind ter verkoeling wanneer ze aan de rand gingen zitten. Als het echter heel erg warm weer was, dan hadden ze nog een uitwijk mogelijkheid en konden voor een andere plek kiezen. Slechts een kleine honderd meter van hun huis af, lag namelijk een groot meer. Heel beschut, verscholen tussen de heuvelachtige bergtoppen. Op warme zomerdagen weken ze naar het water uit en kozen ervoor om daar te gaan verpozen. Ze konden er naar hartelust zwemmen en zonnen. Of met de roeiboort op het heldere water dobberen, terwijl ze zich lieten meevoeren op de stroming. Vanaf de bergtop, waar ze nu op adem stond te komen, kon ze het meer in zijn geheel zien liggen. De bries veroorzaakte een rimpeling op het water en door het zonlicht leken de kleine golfjes van zilver te zijn. In de zomer lieten de boeren hun schapen vrij in de bergen grazen en ze zag een paar schapen hun dorst lessen aan de kant van het meer. Zelf hadden zij ook een paar schapen in de bergen rondlopen, maar van deze afstand kon ze niet zien of deze van hen waren. Ze glimlachte om het mooie tafereeltje en merkte opeens dat ze zelf ook een gigantische dorst had. Mama had vast een glas met drinken voor haar klaarstaan.

Voorzichtig rende ze deze laatste helling af. Een flink aantal meters van het huis af, bleef ze stilstaan. Enthousiast riep ze naar haar ouders: 'Papa, mama! Een cadeau!' En ze hield de bloemenpracht trots voor zich uit.

Vlug legde mama het borduurwerk waar ze mee bezig was aan de kant, en stond op uit de grote schommelstoel. De hele zomer stond deze schommelstoel buiten op de veranda en het was echt mama haar favoriete plekje. Vaak zat ze in die stoel te handwerken of te lezen. Als ze las, was het in de vroege ochtend voornamelijk uit haar Bijbel, maar daarnaast

werden er 's avonds ook veel andere boeken verslonden. Vooral tijdens de lange, donkere winter.

Mama liep het trapje van de veranda af en rende het slingerpad op, haar dochtertje tegemoet. Vlak voor ze elkaar zouden ontmoetten, hurkte mama neer en spreidde haar armen uit om haar kleine meid op te vangen. Die bedacht zich niet en vloog – met de bloemen veilig tegen zich aangedrukt – meteen in de armen van haar moeder. Een plek waar ze altijd veilig was. Een plek waar ze altijd terecht kon.

Mama knuffelde haar even stevig.

'Wat heb je mooie bloemen voor ons geplukt! Dank je wel, Tessa!' En met een zwaai tilde mama haar met bloemen en al op, en droeg haar naar huis. Op de veranda aangekomen zette mama haar bij papa op schoot, zo in zijn sterke armen. Mama gaf haar nog een aai over haar hoofd en liep naar binnen om een passende vaas voor de bloemen te gaan halen.

'Hé, mooie meid van mij! Zullen we een lied gaan zingen?' Meteen zette papa een lied in, wat zij heel goed kende. Ze begon te lachen, want papa wist echt wel dat dit één van haar favoriete liedjes was, die hij nu zong. Als hij dit lied zong, kon zij zich gewoon niet stilhouden. Met haar heldere, zuivere kinderstem, zong ze vol overgave met papa mee. De klanken van hun lied werden door de zomerbries meegevoerd de bergen in.

'Ik heb een plekje voor Jezus.

De deur zet ik open voor Hem.

Hier in mijn hart mag Hij wonen.

Hij weet zo precies wie ik ben.'

Ik heb een plekje voor Jezus...

Want ik weet, welke gedachten ik over u koester,
luidd het woord des Heren,
gedachten van vrede en niet van onheil,
om u een hoopvolle toekomst te geven.

Jeremia 29:11

Hoofdstuk 1

*Larsund
Augustus 1994*

Onrustig en klam van het zweet, werd Tessa Olssen wakker en keek wat verward om zich heen. Ze wist even niet meer waar ze was. Ze wreef zich in de ogen en realiseerde zich dat ze gewoon in haar bed lag, in haar eigen huis. Het was slechts een droom geweest. Maar wel een heel aparte droom en vreselijk reëel...

Het was echter weer dezelfde droom die ze de laatste tijd steeds vaker droomde. De afgelopen maanden was die droom 's nachts wel eens binnen komen wandelen, maar slechts heel af en toe. De laatste tijd leek het wel of ze steeds vaker lastig gevallen werd door die droom. Hij kwam steeds frequenter. In het begin toen die droom kwam, schonk ze er geen aandacht aan. Het lukte haar zeer goed om hem te negeren, maar nu... Nu hij steeds regelmatig kwam, voelde ze zich er niet meer zo prettig onder. Ondanks dat het een mooie droom was. Maar de herinnering deed diep vanbinnen pijn en drukte haar telkens weer met de neus op het feit, dat ze haar kostbare verleden als mul zand door de vingers had laten glijpen. Zo goed als dat verleden was geweest, zo goed had haar leven op dit moment, had haar toekomst, ook kunnen zijn. Als ze eerder maar de juiste keuzes had gemaakt.

Tessa zuchtte eens diep. De droom werd echt steeds reëler. Ze had werkelijk even gedacht dat ze op het slingerpad in de bergen liep, en dat ze weer een zevenjarig meisje was.

Die droom was een herinnering aan een mooie zomerdag, zevenentwintig jaar geleden. Die goede, oude tijd; haar kindertijd. Dat was een periode in haar leven waarin ze echt gelukkig was. Het was een ontspannen tijd, een tijd vol blijdschap en vreugde. Een tijd vol liefde ook.

Ik heb een plekje voor Jezus...

De woorden klonken nog na in haar gedachten. Elke keer als deze droom haar plaagde, werd ze wakker op een bepaald punt. Telkens als ze op dat punt in haar droom aangekomen was, stop-

te hij en ze werd wakker. Altijd op het punt dat ze samen met haar vader één van haar lievelingsliedjes zong.

Ik heb een plekje voor Jezus...

Heb? Tessa schudde langzaam haar hoofd. Nee, al jaren was dat plekje er niet meer. Al heel wat jaren had ze geen aandacht meer aan Jezus geschonken. Dat plekje wat ze in haar jeugd voor Jezus in haar hart had, werd jaren geleden in beslag genomen door andere dingen. Door dingen die in haar ogen veel belangrijker waren. Zo belangrijk dat ze de plek van Jezus al heel snel in mochten nemen. Ja, mochten nemen, want ze had die keuze zelf gemaakt. En ze had daardoor heel bewust zelf ruimte aan die andere dingen gegeven. In zowel haar gedachten als in haar leven, was sinds die tijd geen ruimte, geen plaats meer voor Jezus geweest. Ondanks dat haar weg, haar leven niet voorspoedig was. Ze had de weg van God verruild voor een eigen gekozen weg.

Op zeventienjarige leeftijd liet ze haar veilige leventje bij haar ouders achter zich, omdat ze voor een opleiding naar de stad Larsund verhuizen ging. Eenmaal in Larsund, veranderde er een hoop in Tessa haar leven. Dat plekje in haar hart – wat al die jaren voor Jezus was geweest – werd in de loop van de tijd geleidelijk aan ingenomen door de verleidingen van de wereld.

Zeventien jaar lang had Tessa beschermd geleefd bij haar ouders, op een veilige plek in de wildernis, ver van de grote wereld vandaan... Zeventien jaar lang had ze mensen om zich heen gehad die onvoorwaardelijk van haar hielden... Zeventien jaar lang was ze door haar ouders onderwezen vanuit het Woord van God... Zeventien jaar lang was ze mee naar de kerk gegaan...

Tessa dacht dat ze wel stevig genoeg in haar schoenen zou staan voor de verleidingen die in een grote stad op een eenzaam jong meisje af zouden komen. Maar na zeventien jaar stond ze opeens moederziel alleen in het leven. Alles was vreemd in Larsund. Alles was er zo ontzettend groot. Ze voelde zich vreselijk verloren in de stad. Als een klein kind dat de weg was kwijt geraakt... en niet meer wist welke kant het op moest. Ze voelde zich hier een buitenstaander. Als een reizigster op doortocht in een vreemde stad.

Al gauw maakte Tessa een verkeerde keuze. Haar eenzaamheid deed haar een richting inslaan die achteraf niet de juiste bleek

te zijn. Ze verruilde de weg van God voor een andere, zelf gekozen weg. Haar weg, in plaats van Zijn weg. Een weg die haar veel leuker leek, een weg vol met nieuwe, spannende uitdagingen. Uitdagingen waar een jong meisje zich maar moeilijk tegen verzetten kon...

En die ene verkeerde keuze, werd het begin van een hoop ellende. Een vriendschap die ze aanging met een studiegenoot, zorgde al gauw voor meerdere verkeerde vrienden. Deze studiegenoot introduceerde Tessa in haar eigen vriendenkring, maar dat waren mensen die in een totaal andere wereld leefden als wat zij gewend was. Het was een wereld die Tessa totaal onbekend was. Een lege wereld, die ingevuld werd door feestvieren en drank en alles wat daar verder nog bij kijken kwam.

Langzamerhand werd Tessa met deze wereld verweven. Als een web dat langzaam om haar heen gesponnen werd. Totdat ze erin vast zat en een regelmatige bezoeker van deze nachtelijke feesten werd. Deze feesten hadden tot gevolg dat Tessa vaak op plekken kwam, waar ze beter niet had kunnen zijn. Achteraf gelegen plekken waar dingen gebeurden die het daglicht niet altijd konden aanschouwen.

Door deze nieuwe vrienden voelde ze zich echter niet meer zo eenzaam, maar... dat ze echt gelukkig was geworden, kon ze ook niet zeggen. Deze nieuwe vriendschappen waren zo oppervlakkig. Zolang Tessa meedeed en meeging in hun manier van leven, was het goed en hoorde ze erbij. Maar deed je even iets anders, viel je al gauw buiten de boot en werd je door de groep afgewezen. Om erbij te horen en om erbij te blijven, liet Tessa zich regelmatig overhalen om dingen te doen die eigenlijk niet bij haar pasten en die ze eigenlijk niet wilde. Ze dronk meer dan goed voor haar was en vele vriendjes kwamen... En gingen. Ze verlieten haar weer net zo snel als dat ze gekomen waren. Vele kortstondige, oppervlakkige relaties vulden haar leven. Telkens ging ze een nieuwe relatie aan die als een bloem open bloeide en even later verwelkte, en als een vluchtige schaduw voorbij ging. Tijd voor haar studie bleef er weinig over. Het duurde dan ook niet lang of het onbedorven meisje uit de wildernis, was veranderd in een bedorven grietje van de wereld...

Als de dag van gister, herinnerde Tessa zich voor het eerst het

vervolg van die dag uit haar droom. Helder kwam het haar plotseling in gedachten, wat er op die mooie, zonnige dag gebeurde. Een dag zo lang geleden. Het was alsof de mistflarden ineens optrokken en ze het heel duidelijk voor zich zag. Als een film die afgedraaid werd op het witte doek...

Met in haar handen de mooiste vaas die ze in huis had, kwam mama terug. Voordat ze de veranda opliep, bleef ze even in de deuropening staan luisteren naar het enthousiaste gezang van haar man en dochter. Mama had haar glimlachend aangekeken. In mama haar ogen had ze een tedere blik vol liefde gezien, liefde speciaal voor haar.

'Mijn dochter, je houdt heel veel van Jezus, hè!' zei mama. Tessa knikte, en zei: 'Ja, ik hou echt heel veel van Jezus!' Ze deed inderdaad ook niets liever dan zingen over Hem. Mama vervolgde toen: 'Ik hoop dat de liefde die jij voor Jezus hebt, diep verankerd in je hartje zal zijn en een stevig fundament zal vormen voor heel je verdere leven. Want dat er op een dag stormen zullen gaan komen, daar ontkom je niet aan. Daar ontkomt immers geen mens aan en daar zal ook jij niet aan ontkomen, Tessa.'

Mama nam de bloemen van haar over en voorzichtig zette zij ze in de vaas. 'Het is werkelijk prachtig dit veldboekje. Jammer dat deze bloemen vaak maar zo kort in een vaas staan! Ik zet ze hier op de veranda neer, dan kunnen we er nu allemaal van genieten.' En mama zette de vaas met bloemen op de tafel neer en ging het huis weer binnen.

'Tessa, wil je mijn Bijbel eens pakken?' vroeg papa. Tessa keek hem nieuwsgierig aan en vroeg: 'Ga je me een verhaal voorlezen?'

Ze wachtte niet eens op een antwoord van haar vader, maar sprong gelijk van zijn schoot af en liep het huis in. Binnen de kortste keren kwam ze weer naar buiten, met de Bijbel van haar vader voorzichtig tegen zich aangeklemd. Ze klauterde opnieuw bij papa op schoot en gaf hem het kostbare Boek.

'Tessa, die veldbloemen die je voor ons geplukt hebt, deden mij aan iets denken wat in de Bijbel staat. Je bent inmiddels al zo'n grote meid, dat ik je deze Woorden wil voorlezen en uitleggen. En ik hoop en bid dat deze Woorden in je gedachten terug zullen komen op een moment waarop jij het moeilijk hebt en je geen uitzicht meer ziet. Dat je je deze Woorden zult herinneren op het juiste moment en dat ze je dan een uitweg uit je moeilijkheden of uit je omstandigheden zullen wijzen.'

Met een vragende blik in haar ogen keek Tessa naar haar vader op.

'Maar het leven is hier toch goed, papa?'

'Ja, mijn kind, maar je zult hier niet altijd kunnen blijven wonen. Je zult niet altijd bij ons zijn. Op een dag zal je de wijde wereld intrekken. Op een dag zal je je eigen keuzes moeten maken. Op een dag zal je ontdekken dat mensen niet altijd te vertrouwen zijn. Op een dag zal je teleurgesteld raken. Op een dag...' Papa zuchtte eens diep. Hij hoopte dat het nog lang mocht duren voordat die dag werkelijk aanbrak. De dag waarop Tessa de harde werkelijkheid onder ogen zou krijgen...

Hij sloeg zijn Bijbel open en bladerde totdat hij in Jesaja 40 de tekst gevonden had, die hem in gedachten was gekomen. 'De mensen zijn als gras, hun trouw is als een veldbloem. Gras verdort, bloemen verwelken wanneer de Heer over ze heen blaast. Ja, mensen zijn als gras. Gras verdort, bloemen verwelken, maar de Woorden van onze God blijven van kracht, voor altijd!'

Mama had opnieuw in de deuropening gestaan en hoorde de laatste woorden van haar man. Ze liep op haar dochter af en knielde bij Tessa neer. Ze keek haar aandachtig aan, en zei: 'Vergeet het nooit, Tessa! Wat er ook gebeurt: het Woord van onze God houdt eeuwig stand. Ook al laten mensen je op een dag misschien in de steek of ze komen hun woord of belofte aan jou niet na, God doet het wel. Altijd! Wat Hij beloofd heeft, zal Hij doen!' En na die woorden reikte mama haar een groot glas met heerlijke limonade aan. Mama wist altijd precies wanneer zij dorst had. Tessa voelde zich gelukkig. Ze hoopte dat haar leven zo zou blijven. Voor altijd. Ze kon zich niet voorstellen dat ze hier ooit weg zou gaan. Nee, het leven zou vast altijd zo blijven. Hier, in deze blokhut bij haar ouders, wilde ze voor altijd blijven wonen. Dit was haar plekje, haar thuis. Hier was ze veilig en geborgen. Hier waren immers haar sterke papa en mama die heel veel van haar hielden en die de hele wereld aankonden en die er speciaal voor haar waren! Ze hield zoveel van haar ouders!

Maar ze hield ook van het huis waarin ze woonden. En van de plek waar deze blokhut stond. Lysfjell, zoals het uitgestrekte gebied in de wildernis rondom het gehuchtje Lysbu, genoemd werd. Een uitgestrekt gebied, en een gehucht; een haast onzichtbaar stipje op de landkaart. Het was een speldenprik op de landkaart. Hoewel... op de meeste kaarten stond het niet eens vermeld. Vreemdelingen kwamen er dan ook zo goed als nooit. Hooguit een avontuurlijke toerist of een vreemdeling die verdwaald was.

Hun blokhut was vele jaren geleden door haar opa zelf gebouwd en hij

had daarvoor de mooiste plek van de wereld uitgekozen. Tenminste, in haar kindergen was het de mooiste plek. Het huis stond midden in de uitgestrekte natuur en lag verscholen en zeer beschut tussen de bergtoppen. Vanuit het huis hadden ze een geweldig uitzicht over het glooiende berglandschap en deels over het meer wat iets verderop lag.

Tessa vond het niet erg dat er maar weinig andere mensen in de buurt woonden. Er stonden een stuk of tien andere blokhutten in de wijde omgeving van Lysfjell en in één van die hutten woonde haar beste vriendin Kristine Skogstad. Tussen Kristine en haar was een vriendschap ontstaan die diep geworteld zat en de meisjes waren dan ook bijna elke dag bij elkaar. Ze waren ongeveer even oud en omdat er verder geen andere meisjes van hun leeftijd dichtbij woonden, waren ze veel op elkaar aangewezen.

Er stond in Lysbu ook een klein schooltje en een onderwijzeres gaf daar les aan de kinderen die in het dorpje woonden. Maar het waren niet alleen de kinderen uit Lysbu die daar naar school gingen. Ook de kinderen uit Lysfjell waren op die plek aangewezen. In totaal zaten ze met ongeveer vijftien kinderen van allerlei leeftijden in de klas. De juf gaf les op verschillende niveaus en zorgde er goed voor dat iedereen het juiste leerde. Tessa vond het leuk op school en ze had er altijd veel plezier. In Lysbu was naast de school, ook een klein winkeltje te vinden, waar de meest noodzakelijke dingen te koop waren. Het centrale punt van Lysbu was toch wel het kleine houten kerkje. In dat kerkje had Tessa al heel wat voetstappen staan. Alles wat zij nodig had, was in Lysbu te vinden, dus wat wilde ze nog meer? Meer kon zij zich toch niet wensen? Wat was het leven van een jong meisje toch goed...

Tessa slaakte een diepe zucht. In die tijd kon ze de hele wereld nog aan en zag haar toekomst er rooskleurig uit. Ze wist ook precies wat ze wilde, als ze later groot zou zijn.

Nu ze terugdacht aan haar jonge meisjes wens, lachte ze er een beetje schamper om en trok opnieuw de dekens wat hoger op. Als jong meisje had ze een droom gehad... Maar als een zeepbel was die droom inmiddels uit elkaar gespat. Tessa had ervan jongs af aan al over gedroomd dat ze later – als ze groot was – in een zelfde type blokhut wilde gaan wonen, als het huis van haar ouders was. Een blokhut gebouwd van dikke boomstammen. Een blokhut met gras op het dak en met een grote open haard erin. Het moest

een knusse, gezellige woning worden met houten planken op de vloer en daarop een dik, warm vloerkleed in mooie kleuren. In warme tinten, zoals rood en oranje. Natuurlijke kleuren die pasten bij de tinten van het hout. Ook de meubels zouden allemaal van hout zijn, om het huis een zo natuurlijk mogelijke uitstraling te geven. Een ruime woonkeuken moest er ook komen, met als het centrale punt een grote eettafel waar een heleboel mensen aan konden zitten. En verder natuurlijk een knusse, romantische slaapkamer voor haar en de droomprins die absoluut op haar levenspad zou verschijnen. Er moesten ook een paar kleinere kamertjes in het huis komen voor de kinderen die ze zouden krijgen. Want dat ze ooit zou trouwen, was een ding dat zeker was...

Maar nu, ongeveer zevenentwintig jaar later, dacht Tessa daar wel anders over. Dat ze ooit nog zou gaan trouwen, was voor haar niet meer zo zeker. Want ze was ondertussen al wel op zodanige leeftijd gekomen dat het toch een stukje moeilijker was om de ideale man tegen te komen. Ze was vierendertig en op die leeftijd bleken de meeste mensen al getrouwd te zijn en zich al gesetteld te hebben...

Die droomprins van vroeger was nooit op haar levenspad verschenen. Nou, dat was niet helemaal waar. Naast al die losse vriendjes die ze in haar jeugdtijd had, was er later wel één verschenen aan wie ze zich met hart en ziel volledig gegeven had. Iets wat ze bij al die eerdere vriendjes nooit had gedaan. Haar ouders hadden haar opgevoed met de adviezen die in de Bijbel staan en onbewust was de keuze om rein te blijven tot het huwelijk altijd in haar achterhoofd aanwezig geweest. Ze had ondanks alles, jarenlang heel duidelijk haar grenzen weten te stellen en liet er geen enkele jongen overheen gaan. Hoe moeilijk dat soms ook was, ze hield het vol.

Totdat Joris in haar leven kwam. Het lukte hem om die grens te passeren... Maar ook Joris had haar pad slechts voor een tijdsduur van iets meer dan twee jaar gekruist. De dag waarop hij haar verliet was inmiddels alweer anderhalf jaar geleden; het was op een gure, ijzelachtige dag in februari 1992 geweest. Gemarkeerd als een zwarte dag in haar verleden. Ruim twee jaar lang had ze samen met Joris op dat pad gelopen en bouwden aan een geza-

menlijke toekomst. Tenminste; dat dacht Tessa. Ze was er op dat moment zo zeker van dat Joris Jefferson haar droomprins zou zijn. Al die eerdere vriendjes met wie zij kort en oppervlakkig haar leven gedeeld had, had zij nooit als droomprinsen gezien. Niet één van hen. Die jongens verbleekten bij de man die Joris leek te zijn. Tessa was er helemaal van overtuigd dat ze samen met Joris een lang en gelukkig leven zou gaan krijgen.

De werkelijkheid bleek echter toch behoorlijk anders te zijn. Joris zei wel steeds dat hij van haar hield, maar op die dag in februari, liet hij haar plotseling in de kou staan. Zomaar. De tijd om een stevig en hecht fundament op te bouwen voor de toekomst, voor een huwelijk, kwam dus niet. Hun paden kruisten slechts voor die tijd van ruim twee jaar. Die tijd liepen hun paden evenwijdig en in dezelfde richting, maar op die februaridag sloeg het pad van Joris een totaal andere richting in en hij verdween uit Tessa haar leven.

Joris liet haar berooid achter, want met hem verdween niet alleen haar toekomstdroom, maar ook een groot deel van haar geld. Geld dat zij apart had gezet voor haar toekomstplannen. Joris liet Tessa met lege handen en in een kaal huis achter... Want alles wat mooi en nog van enige waarde was, had hij meegenomen. Met de troep moest zij maar een nieuw leven zien op te bouwen. Een nieuwe toekomst, maar dan wel zonder hem.

En met die afwijzing, verdween ook haar droom. Verdween haar rooskleurige toekomst perspectief. Verdween de romantische blokhut waar ze al jaren over gedroomd had. Haar idyllische woning was op dit moment slechts een kale, leeggeplunderde betonnen flat in Larsund. Niets, en dan ook helemaal niets, was ervan haar meisjesdroom terechtgekomen. Nee, haar leven was niet geworden wat ze ervan verwacht had.

In één klap was haar droom aan diggelen geslagen en haar leven hard en bitter geworden. Haar droom lag aan diggelen op de koude, betonnen vloer. Gebroken, in duizend stukjes...

Tessa kreeg het koud in bed, maar om op te staan, lokte haar ook niet. Het was weekend en een nieuwe, uitzichtloze dag grijsde haar tegemoet. Een diepe eenzaamheid greep haar aan. Ze huiverde en kroop nog wat dieper onder de dekens weg. Tessa trok ze

opnieuw dichter om zich heen, in de hoop nog enige warmte te voelen...

Door wat ze eerder gedroomd had, voelde ze zich nu zo eenzaam, zo vreselijk verlaten. Ze miste haar ouders na deze droom des te meer. Toen Tessa geboren werd, waren haar ouders al wat ouder geweest. Haar ouders waren in 1953 getrouwd maar haar moeder werd de jaren daarna maar niet zwanger, ondanks dat ze beiden naar een kind verlangden en er veel voor baden. Na vele jaren van wachten, werd hun gebed eindelijk verhoord. Na zeven jaar werd op een mooie, zonnige voorjaarsdag een dochter geboren. Tessa Dorine. Het was veertien maart 1960. Voor Jon en Elianne een dag om nooit meer te vergeten. Ze waren dan ook dolgelukkig en beschouwden hun dochter als een kostbaar geschenk van God.

Het contact wat Tessa met haar ouders had, was altijd goed geweest en ze beschouwde hen dan ook een beetje als haar vrienden. Totdat zij het ouderlijke huis verliet... en het contact vanaf dat moment toch wel drastisch veranderde.

Dat was grotendeels haar eigen schuld, want Tessa had het contact met haar ouders vreselijk laten verwateren, sinds zij in Larsund woonde. Ze had het zo druk met haar nieuwe leven gehad, dat de bezoeken aan haar ouders steeds minder werden. Vooral de laatste jaren. Die bezoeken waren haast op één hand te tellen. Toch hadden ze Tessa nooit enig verwijt gemaakt, dat ze zo weinig kwam. Vier jaar geleden, in de zomer van 1990, was voor Jon en Elianne de tijd van vertrek uit Lysfjell aangebroken. Zij konden niet langer meer in hun vertrouwde blokhut blijven wonen, omdat ze inmiddels behoorlijk op leeftijd waren. Jon had net zijn drieënzeventigste verjaardag gevierd en Elianne was inmiddels zeventig jaar oud. Het lopen ging bij beide wat moeilijker en hun gezondheid liet zo af en toe wel iets te wensen over. Aangezien er geen medische voorziening en andere hulp in de buurt van Lysfjell was, werden ze gedwongen om te vertrekken. Want als er iets zou gebeuren, liet hulp in de wildernis lang op zich wachten. Ook al zou één van haar beide ouders nog instaat zijn geweest om hulp te gaan halen. Maar daartoe waren ze eigenlijk niet meer instaat. Dus was het verstandiger om te vertrekken, hoe moeilijk het ook was. En om die reden waren haar ouders vier jaar geleden

naar de stad Viknes vertrokken. De blokhut in de wildernis, was onbewoond achtergelaten. De meest noodzakelijke dingen hadden haar ouders mee kunnen nemen, maar wegens ruimte gebrek in de andere woning, moesten ze het meeste achterlaten in de hut. Achterlaten, om te vergaan in de tijd...

Jon en Elianne Olssen waren in Viknes in een verzorgingstehuis terechtgekomen en daar waren ze in goede handen. Aangezien Tessa wist dat er goed voor haar ouders gezorgd werd en Viknes best een eind van Larsund vandaan lag, bezocht ze hen ook hier niet vaak. Door de slechte treinverbinding vanuit Larsund, vond Tessa het een lange, vervelende reis. Ook door de nodige keren dat ze onderweg moest overstappen, waardoor ze er nogal wat uren over deed.

Slechts een paar keer had Tessa haar ouders in Viknes bezocht, maar dan ook alleen als ze vakantie had. In het tehuis waren een aantal kamers voor logees en daar maakte ze dan gebruik van. Maar Tessa voelde zich daar niet echt prettig en op haar gemak en bleef meestal dan ook zo kort mogelijk. Niet beseffende dat het voor haar ouders nog veel zwaarder moest zijn om daar te verblijven. Jarenlang hadden ze in Lysfjell gewoond en waren zelfs nooit langer dan een week van huis weggeweest. Nu moesten ze de rest van hun leven op onbekend terrein slijten. Keken ze in Lysfjell uit over de bergtoppen en het bergmeer, nu waren het slechts kale muren en twee kleine boompjes die hun uitzicht markeerden.

De laatste keer dat Tessa haar ouders bezocht had, herkende ze hen haast niet meer. Ze waren oud geworden door heimwee. Want ze waren met pijn in hun hart ontworteld van de plek waar ze bijna hun hele leven hadden doorgebracht. Ontworteld van de plek waar ze gelukkig waren.

Tessa miste haar ouders de laatste tijd meer dan ooit, maar besepte dat ze vooral verlangde naar hun aandacht voor haar en naar een stukje geborgenheid. Maar ook naar een stukje echte, diepe liefde. Onvoorwaardelijke liefde... Ze verlangde al zoveel jaren naar iemand die van haar hield zoals ze was.

Sinds ze in Larsund woonde, was ze wanhopig op zoek geweest naar die liefde en naar dat geluk. Maar blijkbaar was de vervulling van dat verlangen niet voor haar weggelegd...

Met Joris Jefferson dacht ze de liefde en het geluk gevonden te hebben, maar ja, dat was inmiddels verleden tijd. Ruim twee jaar mocht haar geluk duren en toen...

Toen was het over...

Vanaf dat Tessa een jaar of veertien was, had ze ernaar uitgekeken, om te mogen studeren in een stad. Dat leek haar echt het einde! Allang voordat het moment aanbrak dat Tessa haar ouderlijk huis zou gaan verlaten, leek haar dat een geweldige uitdaging. Ze had de dagen afgeteld, totdat de grote dag eindelijk was aangebroken. Ze mocht studeren in Larsund, een grote stad, ver bij haar ouders vandaan. De laatste jaren dat Tessa nog thuis woonde en zij een puber werd, veranderden haar gedachten over Lysfjell geleidelijk aan. In tegenstelling tot eerder, vond ze het in Lysfjell opeens maar zeer bekrompen. De blokhut had voor haar zijn charme verloren en haar wereldje was toch wel erg klein. Ondanks dat ze in de ruimte woonde.

Iedereen kende elkaar, zowel de inwoners van het dorpje Lysbu als de mensen die rondom in de bergen van Lysfjell woonden. Men wist bijna alles over elkaar en dat was niet altijd even leuk. Het had zeker ook wel positieve kanten om in een kleine gemeenschap te leven, want iedereen stond altijd voor elkaar klaar. Af en toe ging er iemand voor familiebezoek, of om bepaalde artikelen te kopen die nu eenmaal niet in Lysbu te verkrijgen waren, naar één van de omliggende steden. Voor vertrek kwam men vaak langs met de vraag of er een boodschap mee moest worden genomen. Zo hielpen ze elkaar want de grote steden werden niet zo vaak door iemand bezocht. Steden zoals Larsund, Viknes of Hogleund, waren allemaal meerdere uren reizen van hun gehucht in de wildernis verwijderd. Een reden waarom men er dus niet zo vaak kwam. Voor Tessa was een ander groot nadeel van het wonen in Lysfjell, toch ook wel dat er weinig andere mensen van haar eigen leeftijd waren. En om haar toekomstdroom waarheid te kunnen laten worden, zou ze toch op een plek moeten zijn waar ze andere jongeren kon ontmoeten.

Kristine Skogstad was een jaar eerder naar Hogleund vertrokken en Tessa miste haar heel erg. In het begin kreeg ze regelmatig een brief van Kristine. Daar stonden geweldige verhalen in over

haar nieuwe leven in de stad. Die verhalen van Kristine trokken Tessa geweldig aan en deden haar verlangen naar de stad alleen maar toenemen. Daarom kon Tessa haast niet wachten tot die dag ook voor haar zou aanbreken. Het verlangen groeide alleen nog maar en werd steeds groter. Vooral toen Kristine op een dag schreef dat ze een leuke jongen had ontmoet en al een aantal weken met hem bevriend was...

Tessa werd een beetje jaloers op Kristine, want een leuke jongen van haar leeftijd was al helemaal niet te vinden in de wijde omgeving van Lysbu. Ze kende er zelfs niet één. En daar droomde ze toch wel van. En daar verlangde ze ook naar. Tessa verwachtte veel van het nieuwe leven dat ze in de stad zou gaan krijgen. Ze verwachtte echt een beter leven te hebben in Larsund. Haar verwachting was hooggespannen.

Maar toen Tessa in de zomer van 1977 eenmaal in Larsund kwam te wonen, bleek het leven toch al heel gauw anders te zijn dan ze had verwacht. De meeste mensen leefden erg op zichzelf en zij kwam er als meisje van buiten maar zeer moeilijk tussen. Tessa voelde zich tijdens haar studie dan ook vaak buitengesloten en het bleek erg moeilijk om vriendschappen aan te gaan. Het duurde niet lang of Tessa voelde zich hopeloos verlaten...

Diep in haar hart verlangde ze er soms naar om naar Lysfjell terug te gaan. Maar ja... daar in de wildernis had ze geen toekomst, daar kon ze geen carrière maken. Ze durfde echter ook niet toe te geven dat het leven in Larsund haar zo tegenviel. Dat het haar zwaar viel. Dat ze teleurgesteld was. Niet alleen in het leven in de stad, maar ook behoorlijk in zichzelf. Ze wist maar al te goed dat ze verkeerd geleefd had, dat ze vreselijk veel fouten had gemaakt. De Tessa uit Lysfjell was een totaal ander meisje geweest dan de vrouw die nu in Larsund haar leven doorbracht.

Heel diep in haar hart, voelde Tessa zich echter nog steeds dat meisje uit de wildernis. Als iemand die daar thuishoorde. Maar dat gevoel had ze ver weggestopt en wilde ze aan de buitenwereld niet toegeven. Durfde ze ook niet toe te geven. Daar schaamde ze zich te veel voor, want dan zou de waarheid boven tafel komen en bleek het dat ze gefaald had. Dat het haar niet gelukt was om zich aan te passen aan het stadsleven. Ze had inderdaad gefaald, maar dat hoefde ze niet toe te geven.

Zolang ze in Larsund bleef, en dag na dag verder worstelde, hoefde niemand de waarheid te ontdekken. Ze had gewoon nooit met Joris in zee moeten gaan, dat had de boel alleen maar erger gemaakt.

Maar ja, achteraf had ze makkelijk praten. Joris leek haar reding, want de weken voordat ze hem ontmoette, had ze behoorlijk diep in de put gezeten...

De eenzaamheid, en een hunkering naar liefde en aandacht, schreeuwden diep in haar. Deze pijnlijke gevoelens, die haar telkens als ze ze toeliet weer verwonden, sneden als een mes in haar hart. Deze gevoelens, waar ze niet goed mee om wist te gaan, dreven haar een verkeerde kant op. Ze zocht naar liefde en geborgenheid op de verkeerde plek, op een menselijke plek. Tijden ging het goed en dacht ze gevonden te hebben waar ze naar op zoek was. Maar al gauw voelden de armen van Joris ook koud aan en toen de verliefdheid over was, verflauwde zijn aandacht voor haar geleidelijk aan.

De pijn, diep vanbinnen, begon opnieuw en kwam tot een hoogte punt toen de relatie met deze man, die eigenlijk alleen maar misbruik van haar maakte, afgekapt werd. Ruim twee jaar had ze het vol weten te houden, in de hoop dat haar liefde voor Joris sterk genoeg was. Tegen beter weten in dat Joris haar op een dag misschien weer zag staan. Zoals in het begin, toen hij haar schandalig verwendde. Toen hij haar eenmaal binnen had gehaald, was dat gauw afgelopen. Pas na twee jaar gingen haar ogen open.

Liefde maakt blind!

Hoe waar bleken die woorden achteraf te zijn. Joris leek in eerste instantie de man van haar dromen, maar toen ze eenmaal wat afstand van hem genomen had, ging ze hem met andere ogen zien. Ze besepte dat ze behoorlijk blind was geweest. Blind voor zijn negatieve kanten. Blind voor zijn slechte eigenschappen. Helene Berg, een studiegenoot van vroeger met wie Tessa wat bevriend was gebleven, kende Joris al langere tijd en had in het verleden het nodige met hem meegemaakt. Helene wist heel goed hoe Joris werkelijk was en waarschuwde Tessa regelmatig, maar ze had niet willen luisteren. Ze had slechts die arm om haar schouders gevoeld en de werkelijkheid niet onder ogen willen zien. Pas toen het te laat was, zag ze de waarheid in.

Nooit stond Joris voor haar klaar. Het was altijd geven, geven en nog eens geven. Ze werd er zo moe van en het had haar volledig uitgeput. Nooit kreeg ze een blijk van waardering van hem voor wat ze deed of wie ze was. Nooit ook maar enige aandacht voor haar persoonlijk. Alles draaide slechts om hem. Joris was altijd al erg ambitieus geweest en toen ze hem net leerde kennen, vond ze dat geweldig. Al gauw kwam ze er achter dat zijn ambities puur op zichzelf gericht waren en niet om de wereld er door te verbeteren. Vaak werd zij in zijn ambities als voetveeg gebruikt, zodat hij iets groots tot stand kon brengen. En zij... zij was alleen maar goed om zijn bed te verwarmen, maar dan ook slechts als het hem zo uitkwam. Toen die harde waarheid eenmaal tot haar was doorgedrongen, leek haar leven zo onwerkelijk, als was het een droom. En langzaam, heel langzaam, gleed ze af in die afgrijselijke droom.

Ze voelde zich gebruikt, vernederd. Afgewezen in wie ze als vrouw zijnde was! Afgewezen; niet goedgekeurd. Voorzien van een stempel. Alsof iedereen nu aan haar kon zien dat zij afgewezen was. Dat zij niet goed genoeg was. Dat zij gebruikt was. Dat zij niet voldeed... Niet goed genoeg was om samen met Joris dezelfde weg te kunnen bewandelen.

Het was een schrale troost voor haar, dat ze nog niet met hem getrouwd was, want dan moest ze ook nog eens door het hele proces van een scheiding heen. Het was nu al moeilijk en zwaar genoeg. Ze leefde namelijk het grootste gedeelte van hun relatie met hem samen in haar flat. Sinds ze Joris nog maar net kende, leefde ze al met hem samen als man en vrouw... Ze wist dat het niet goed was, maar omdat ze toch al eenmaal voor Joris bezwiken was, kon ze er net zo goed mee doorgaan. Ze had haar lichaam aan hem gegeven. Terugdraaien kon niet meer. Het cadeau was al uitgepakt en gebruikt, totdat... er een einde aan kwam. Van de ene op de andere dag, kwam er een eind aan de relatie en Tessa bleef alleen achter. Berooid van bijna haar hele hebben en houden, maar met een groot gat in haar ziel en een onmetelijke pijn in haar hart, met een haast ondragelijke last op haar schouders...

Kwetsbaar, kapot geslagen.

En nu moest Tessa leren te accepteren dat ze alleen was. Een leer-school waar ze inmiddels al anderhalf jaar mee aan het worstelen was. Want de pijn van het in de steek gelaten zijn, zat heel diep. Ondanks dat het alweer anderhalf jaar geleden was dat Joris haar dumpte, brandde de pijn nog hevig. Tessa voelde zich er nog steeds rot onder en schaamde zich voor haar situatie. Daarom sprak ze er ook met niemand over. Niet met de paar vrienden die ze nog had, maar ook niet met haar collega's op het werk. Collega's die ze dagelijks zag en met wie ze best goed kon opschieten. Nee, dat zij zich ongelukkig voelde, was haar probleem en daar zou ze een ander niet mee lastigvallen. Ze hoefden het niet te weten, want dan zouden ze haar misschien zielig vinden. Ze liet daarom slechts een glimp van haar gevoelens en diepste gedachten zien. Het was het beste en het veiligste om het maar dood te zwijgen. Er gewoon niet over te praten. Het was haar verborgen tragedie.

Langzaam begonnen de tranen over Tessa haar wangen te glijden. Ze drupten één voor één op het kussen en veroorzaakten een steeds groter wordende vochtige plek. Het kon haar allemaal niets meer schelen. *Dan maar een vlek in mijn kussen*, dacht ze, en liet de tranen stromen. Als eenloedgolf kwam haar verdriet naar buiten. Ze voelde zich zo ongelukkig.

Zo eenzaam, zo alleen.

Plotseling schoten haar de woorden uit de droom weer in gedachten. De bijbeltekst die Tessa door haar beide ouders zo duidelijk ingeprint was.

De Woorden van onze God blijven van kracht, voor altijd!

Het Woord van God. Vroeger geloofde ze met haar hele hart in Hem en ze had er altijd op vertrouwd dat Zijn Woord de waarheid was. Toen Tessa een jaar of dertien was, had God haar met een bijzondere belofte bemoedigd en dat Woord had ze gekoesterd in haar hart. Aan die belofte had Tessa zich daarna jarenlang stevig vastgehouden. Want zij zag het zo, dat deze tekst uit Jeremia 29, haar beloofde dat haar meisjesdroom over de toekomst, op een dag werkelijkheid zou worden.

Op een dag zou haar droom uitkomen.

Want Ik weet, welke gedachten Ik over je koester, gedachten van vrede en niet van onheil, om je een hoopvolle toekomst te geven. Dan zul je Mij

aanroepen en heengaan en tot Mij bidden, en Ik zal naar je horen; dan zul je Mij zoeken en vinden, wanneer je naar Mij vraagt met je hele hart. Dan zal Ik Mij door je laten vinden en in je lot een keer brengen!

Een prachtige belofte die God haar gegeven had, toch was ze hem de laatste jaren totaal vergeten.

Zouden deze woorden, na al die jaren, nog steeds kracht in mijn leven kunnen hebben, vroeg Tessa zich af. Ze had al jaren niet meer met God gepraat. Kon ze het maken om Hem wel weer om hulp te gaan vragen, nu ze het moeilijk had? God kende haar vast niet meer. Maar had ze een andere mogelijkheid? Was er een andere uitweg?

Ze wist het antwoord diep vanbinnen. Ze moest omkeren van haar eigen weg en opnieuw de weg van God zien te volgen. Als de bijbeltekst die haar ouders haar ingeprent hadden, echt waar zou zijn, dan was het nu het moment om het uit te proberen. Nu had ze de mogelijkheid om God aan Zijn Woord te herinneren! Zou God haar een tweede kans geven? Zou God ooit nog eens iets nieuws in haar leven kunnen doen? Zou Hij werkelijk een keer in haar lot kunnen, maar ook willen brengen? Had ze een andere keuze dan naar God te gaan? Want waar kon ze anders heen?

Ze zag op dit moment geen sprankje licht. De wereld om haar heen was donker en grijs. Volkomen kleurloos. Ze zag haar toekomst somber in. Haar hoofd, dat jarenlang vol had gezeten met mooie beloften, was leeg. Haar hoop was vervlogen en had plaats gemaakt voor wanhoop. Zou haar wanhoop ooit weer kunnen veranderen in hoop?

Een hoopvolle toekomst...

Tessa besloot de stap te zetten en schreeuwde het in haar wanhoop uit naar God. God, Die ze alleen nog maar van heel vroeger kende... God, Die ze vroeger altijd vergeleek met haar eigen vader... God, van Wie ze vroeger hield en in Wie ze vertrouwen had. Blindelings. God, Die ze jaren later bewust de rug had toegekeerd. Toch kwam Zijn naam nu in haar gedachten en ze riep Hem aan. Ze schreeuwde het naar Hem uit, vanuit haar betonnen gevangenis.

'God, help me! Ik ben zo eenzaam en voel me ongelukkig. Ik verlang zo naar liefde. Naar echte liefde. Het alleen zijn doet zo'n pijn... God... Help me... Alstublieft...'

Langzaam stierven de klanken van haar stem weg. Ze knalden tegen de kale, betonnen muur en het bleef stil.

Doodstil.

Zelfs God hoort me niet, dacht ze, en Hij is nog wel de enige die wat aan mijn situatie kan veranderen. Zelf kan ik het niet, want alles wat ik de laatste jaren zelf heb gedaan, is geëindigd in een flop.

Moedeloos stapte Tessa ten slotte toch maar uit bed en raapte haar warme trui op van de vloer. Gisteravond had ze hem achteloos op de grond gegoooid. Het was koud in huis en Tessa draaide eerst de thermostaat iets hoger, voordat ze naar de badkamer liep. Hopelijk werd het gauw warm, want ze was tot op haar botten verkleumd.

Toen ze de badkamer instapte en een blik in de spiegel wierp, schrok ze van haar eigen spiegelbeeld. Haar ogen waren rood van het huilen en keken verwilderd in het rond. Ze straalden een en al onrust uit. Nee, het gezicht wat haar nu aankeek in de spiegel, was niet meer de Tessa van vroeger. Het leven had haar kapot gemaakt, verwoest. Ze was hard geworden. Hard voor zichzelf; zo vreselijk hard. Als bescherming tegen haar pijn en verdriet, had ze muren om haar hart geplaatst. Hoge muren, want geen mens mocht haar pijn zien, geen mens mocht haar verdriet ontdekken, en geen mens mocht haar eenzaamheid zien. Niemand, want dan zou ze zich schamen. Ze was immers een volwassen vrouw. Ze zou het leven maar gewoon moeten accepteren zoals het was. Ze moest maar leren omgaan met het feit dat ze alleen was. Geen man, geen armen om haar heen. Geen man, geen kinderen in haar armen...

Zou dat haar toekomst zijn en blijven? Zou het nog anders kunnen? Ze was bang van niet, ondanks dat ze het graag anders zou willen zien. Maar hoe het anders moest? Ze wist het op dit moment niet. Toch wist ze heel diep vanbinnen dat er een weg moest zijn, zodat haar situatie zou kunnen veranderen en er iets nieuws zou ontstaan. En als haar situatie zou veranderen, zou ze zelf ook zeker veranderen en misschien wel weer die Tessa worden, die ze vroeger was. Maar hoe? Kon ze dit spiegelbeeld, haar eigen spiegelbeeld, maar wegwassen. Diep in haar hart wist ze opeens met zekerheid dat de persoon die haar vanuit de spiegel

aankeek, kon veranderen. Maar ja, hoe? De ogen die haar aankeken, stonden zo somber, zo triest. Ze staaarde naar haar eigen gezicht. Het was of ze een vreemdeling in de ogen keek, die naar haar terug staaarde. Opeens drong het besef tot Tessa door, dat, hoe somber een situatie ook was, er toch altijd nog hoop was. Hoop op verbetering van de situatie. Hoop die haar uitzicht op een nieuwe toekomst zou geven. Ze zou ervoor moeten gaan. Maar hoe? En wanneer...

Ze schudde deze gedachten van zich af want op dit moment zag ze toch geen uitkomst. Ze draaide de kraan open en stapte onder de douche zodra het water warm genoeg was. De warme stralen spoelden de sporen van haar tranen weg, en verwarmden langzaam haar verkleumde lichaam. Toen ze zich weer wat beter voelde, draaide ze de kraan dicht. Ze wikkelde haar natte haren in een handdoek, droogde zich af en deed gauw de warme trui aan. Daarna haalde ze een spijkerbroek uit de kast. Ze maakte haar ontbijt klaar in het kleine keukentje en nam het mee naar de tafel bij het raam. Met moeite wist ze het weg te werken. Met een kop thee in haar hand, staaarde ze wat uit het raam. Helemaal apathisch zat ze lange tijd voor zich uit te staren. De wereld om haar heen ging verder, maar het ontgang haar totaal...

De stilte in het huis vloog haar plotseling aan. Tessa kon op dit moment niet zo goed tegen stilte. Niets liever wilde ze het ontvluchten want de stilte zette haar alleen maar tot nadenken aan. Er kwamen allemaal pijnlijke vragen in haar op.

Waarom is mijn leven zo gelopen? Waarom ging mijn relatie kapot? Waarom...

Zoveel vragen, maar geen enkel antwoord. Hoe kon ze de stilte ontvluchten? Waar moest ze heen? Buiten viel de regen met bakken uit de hemel en ook de zon was verstopt achter een grijs, somber dik wolkendek. Het weer paste eigenlijk wel goed bij haar stemming. Haar tranen waren dan wel gedroogd, maar in haar hart huilde ze nog steeds. Het voelde of haar hart veranderd was in een ijsklomp. Misschien dat de tranen van haar hart heel langzaam die ijsklomp konden ontdooien. Elke keer dat haar hart huilde, zou er een stukje van de ijsklomp wegsmelten.

Ontdooien.

Het binnen zitten benauwde Tessa, maar waar kon ze heen gaan? Hoe kon ze nu, met dit slechte weer, de stilte ontvluchten? Vrienden bij wie ze haar verhaal kwijt zou kunnen, had ze niet. De meeste vrienden die ze eerder had, leerde ze kennen door Joris. Joris had binnen die vriendenkring een soort leiderspositie en in het hele vriendschapsgebeuren een vinger in de pap. De meeste mensen deden exact wat hij wilde. Sinds Joris uit haar leven verdween, waren ook de meeste vrienden verdwenen. Ze kozen voor Joris...

Tessa had in eerste instantie met een paar mensen wat contact gehouden, maar inmiddels was dat verzand in een oppervlakkige relatie. Een echte goede vriendschap, waarin ze alles kon zeggen en doen, had ze al jaren niet meer gekend. Vroeger had ze met Kristine een vriendschap waarin dat kon. Kristine en zij konden met elkaar lezen en schrijven en wisten werkelijk alles van elkaar. Niet alleen lief en leed, maar ook alle hartsgeheimen werden gedeeld. Soms hoefden ze elkaar maar aan te kijken of ze wisten wat de ander wilde gaan zeggen of doen. Ze waren bijna dagelijks samen, totdat Kristine wegtrok uit de wildernis van Lysfjell. In het begin stuurden ze elkaar geregeld lange, uitgebreide brieven, maar toen Tessa eenmaal in Larsund woonde, gingen er in de loop van de tijd steeds minder vaak brieven over en weer. Grotendeels was het Tessa haar eigen schuld. Zij had er na een tijdje niet zoveel zin meer in, om met Kristine te schrijven. Kristine kon het namelijk niet zo waarderen met wat voor soort mensen Tessa in Larsund omging. Kristine waarschuwde haar vaak dat zij een verkeerde vriendenkeuze had gemaakt door met dat soort mensen om te gaan. Kristine merkte ook aan de brieven die zij van Tessa ontving, dat het geloof van haar vriendin aan het verzanden was en regelmatig probeerde ze Tessa te bemoedigen. Ze stuurde haar vaak bijbelteksten toe en spoorde Tessa aan om vooral dicht bij Jezus te blijven. Kristine vond dat zij zo gauw mogelijk een kerk moest gaan zoeken, want dan zou ze niet meer zo eenzaam zijn en ergens bij horen en... absoluut goede vrienden krijgen. Als Tessa op deze manier met haar leven doorging, zou het vast niet beter met haar gaan. Langzaam maar zeker zou ze wegzinken. Wegzinken in de duisternis...

Harde, maar achteraf gezien, ware woorden. Ze was inderdaad weggezonken in een duistere, uitzichtloze wereld. In die tijd dat Kristine dit aan haar schreef, was Joris zelfs nog helemaal niet ter sprake geweest. Joris kwam pas in een latere periode in beeld; hij was een deel van Tessa haar leven dat voor Kristine nog totaal onbekend was. Als Kristine dat van haar wist, zou ze waarschijnlijk hevig in haar teleurgesteld zijn. Het was niet voor niets dat Kristine haar waarschuwde in de brieven. Kristine had altijd al een goed geestelijk inzicht gehad, en Tessa was daarom wel eens jaloers op haar geweest. Kristine leek het altijd duidelijk te weten wat God van haar vroeg en wat Zijn plannen voor haar leven waren. Misschien was het door haar jaloezie gekomen, dat ze zich tegen Kristine had verzet en expres haar advies in de wind had geslagen? Diep in haar hart wist Tessa wel dat Kristine gelijk had, maar ze wilde het niet van haar aannemen. Bij elke brief die ze van Kristine kreeg, voelde Tessa een grotere weerstand groeien. Ze vond Kristine zo langzamerhand een grote bemoeial worden en wist daar eigenlijk maar één oplossing voor. Ze zou gewoon een punt achter hun vriendschap gaan zetten. Het was immers haar leven. En als zij ervoor koos om zonder God te leven, was het haar beslissing. Kristine had haar keuze maar te accepteren.

Uiteindelijk hakte Tessa de knoop door en stuurde Kristine een brief met nogal harde woorden. In die brief gaf ze Kristine te kennen dat ze vanaf nu een punt achter hun jarenlange vriendschap zette, want ze had betere vrienden gevonden. Dat waren tenminste vrienden die zich niet op een zodanig vervelende manier met haar bemoeiden, zoals Kristine wel deed. Deze vrienden lieten haar vrij... en Tessa koos daarom voor hen.

Na enkele weken kreeg Tessa een kort briefje van Kristine terug.

Lieve Tessa.

*Met pijn in mijn hart accepteer ik je keus, maar het doet me veel verdriet en de teleurstelling is groot. Toch vergeef ik je met heel mijn hart en zal altijd voor je blijven bidden! God is getrouw en Hij gaat door met het werk wat Hij in jou begonnen is! Op een dag zullen we elkaar weerzien...
Liefs, Kristine Skogstad.*

Kristine had zich aan haar woord gehouden en sinds die dag had Tessa nooit meer wat van haar gehoord. Een vriendschap die ooit zeer kostbaar was, leek nu onherstelbaar beschadigd. Daarna kreeg Tessa nooit weer een dergelijke hechte, intensieve vriendschap met iemand.

Momenteel was er niemand die ze zo vertrouwde dat ze haar verlangens, de diepste roerselen die in haar hart leefden, bloot durfde te geven. Haar ouders woonden ver weg in Viknes en met de burens in haar betonnen gevangenis – zoals ze haar woning vaak spottend noemde – had ze geen enkel contact. Iedereen in de flat leefde op zichzelf.

Nee, het leven in een grote stad leek haar vroeger geweldig, maar inmiddels wist ze beter. Larsund had al lang zijn charmes voor haar verloren. Diep in haar hart ervoer ze af en toe een verlangen. Een verlangen wat ze probeerde te negeren. Een verlangen... naar het huis van haar vader...

Dat haar leven hier steeds meer op een gevangenis ging lijken, beseftte ze drommels goed. Maar hoe kwam ze uit deze gevangenis? Hoe kwam ze uit haar isolement? Moest ze een ander huis zoeken in Larsund? Of gaan verhuizen naar een andere grote stad en daar in de vergetelheid een nieuw leven gaan beginnen? Een andere baan zoeken? Of een nieuwe relatie met iemand aanknopen? Tessa overwoog al deze ontsnappingsmogelijkheden, maar maakte er uiteindelijk geen gebruik van. Ze durfde niet vooruit te kijken. Ze zat vast in haar verdriet, ze liet zich leiden door haar eenzaamheid en durfde niet naar de toekomst te kijken. Ze durfde niet uit te stappen in iets nieuws, want ze had het vertrouwen in zichzelf verloren. Ze had het in het verleden vaker verkeerd gedaan en die fouten bleven haar achtervolgen, ze ontkwam er niet aan.

Zo dacht ze tenminste over zichzelf. Haar zelfvertrouwen had een flinke dreun gekregen en was daardoor behoorlijk beschadigd. 'Daarom zal mijn relatie met Joris ook wel stuk gelopen zijn. Ik verdien gewoon niet iemand,' mompelde Tessa wat voor zich uit. *Wie wil er ook met mij omgaan*, schoot het door haar gedachten heen. *Ik heb zoveel dingen verpest in mijn leven. Niets deed ik ooit goed, niets noemenswaardig bracht ik tot stand.*

Tessa voelde dat ze langzaam weg zonk in een zee van zelfmedelijden. Even liet ze zich meevoeren op die stroom, maar besepte ineens dat het daardoor alleen maar moeilijker werd. Het werd tijd om haar gedachten tot zwijgen te brengen. En dat kon alleen maar door de stilte in huis te verdrijven en ze wist daar maar één manier voor. Door muziek te gaan draaien. En dan vooral heel hard. Wat voor muziek maakte haar niet uit, als ze het maar hard genoeg zette om alle gedachten te overstemmen.

Het was lang geleden dat ze die behoefte had om muziek te horen. Tessa wist niet eens of ze nog wel een radio in huis had. De cd-speler was in ieder geval verdwenen, die had Joris nu thuis staan.

Om haar eenzaamheid en de aanwezige stilte te kunnen verdrijven, stond ze op en liep de keuken uit, op zoek naar een radio. Na even gezocht te hebben, vond ze een oude radiocassetterecorder onder in een kast. De antenne was echter afgebroken en daarom kreeg ze er nu geen geluid meer uit. Ze had geen ontvangst. Slechts geruis vulde de kamer. Ze werd er nerveus van en trok gauw de stekker uit het stopcontact. Ze herinnerde zich dat ze de radio eens in een vlaag van woede tegen de muur had gegooid en dat de antenne toen was afgeknapt. Logisch dat ze nu geen ontvangst meer had.

Zou de cassetterecorder het nog doen, vroeg Tessa zich af. Ze had vast nog wel ergens wat oude cassettebandjes liggen. Ze ging op zoek en vond een aantal oude exemplaren in dezelfde kast als waar de radio ook had gestaan.

Tessa zag dat op het hoesje van één van de cassettebandjes iets geschreven stond. In haar kinderlijke handschrift van vele jaren terug, stond op het hoesje geschreven: *Mijn lievelingsliedjes*. Tessa ging ervan uit dat er allemaal populaire popmuziek op zou staan; muziek waar ze tijdens haar puberjaren helemaal vanuit haar dak ging. Het soort muziek waar ze uren op kon dansen. Ach, het maakte haar op dit moment niets uit wat ze te horen zou krijgen. Alles was beter dan deze stilte die haar haast bang maakte. Bang voor de gedachten die in de stilte boven konden komen. Bang dat ze die gedachten niet aan zou kunnen. Ze stopte het bandje erin en zette de cassetterecorder aan.

Tot haar grote verbazing hoorde ze zachte klanken van rustige

pianomuziek de kamer binnen stromen. *Een gospelnummer van lang geleden...* De muziek vulde als het ware haar hele kamer. Maar niet alleen de kamer, Tessa voelde dat de muziek ook iets in haar hart deed. Ze merkte dat de tranen weer op kwamen zetten. Ze liet zich langzaam met haar rug tegen de muur op de grond zakken en sloot haar ogen. Ze probeerde haar tranen tegen te houden. Ze wilde vandaag niet weer huilen.

Zachtjes en teder hoorde Tessa een mannenstem zingen. De woorden die ze te horen kreeg, deden haar pijn. Ze drongen haar ziel binnen.

Heel diep.

Deze woorden waren voor haar bedoeld. Juist nu, en het brak haar hart. Vlug sloeg Tessa haar handen voor de oren om de woorden niet meer te hoeven horen, maar het was al te laat. Ze bleven haar gedachten vullen. Ze kon de woorden niet meer buiten sluiten. Ze had ze al gehoord, ze waren al in haar hart gepland. Ze liet haar tranen de vrije loop, ze kon ze niet langer tegenhouden. Tessa schreeuwde het uit. Al haar verdriet schreeuwde ze van zich af. Ook alle tranen die jarenlang heel diep weggestopt hadden gezeten en tot nu toe niet gevloeid hadden, kwamen als een grote stortvloed naar buiten, als een dijk die doorbrak. Warme tranen die de ijsklomp in haar hart weer een beetje zachter maakte.

Nog lang nadat haar tranenstroom gestopt was, bleef Tessa in gedachten verzonken op de grond zitten. Ze schrok op toen het bandje ineens stopte. Hij was afgelopen. De overige nummers had ze niet eens meer gehoord, zo diep had dat eerste lied haar geraakt.

God is mij dus toch niet vergeten, realiseerde ze zich opeens.

Ze spoelde het bandje terug naar het bewuste nummer en even later vulden de rustige klanken van de piano opnieuw haar troosteloze kamer. Als een warme deken omhulde de muziek haar. De eerste keer confronteerde de tekst haar heel abrupt met haar eigen leven. Nu was ze echter voorbereid op de woorden van de zanger en luisterde intens naar wat hij zong.

Het tweede couplet van het lied ging over haar. Echt over haar! Alsof de schrijver van het lied haar gezien had. Alsof hij stiekem in haar leven naar binnen had gegluurd en precies wist wat zich daar afspeelde. Dat, wat niemand van haar wist, had de man exact

onder woorden weten te brengen in dit lied. Het was alsof de schrijver haar leven geobserveerd had en daarna dit couplet schreef. Maar hij zette niet alleen haar huidige leven op papier, hij schreef er ook een uitweg bij. Een uitweg die het begin zou kunnen worden van een nieuwe toekomst. Hij zong over een plaats waar men terecht kon om een nieuwe toekomst te gaan beginnen. De zanger gaf in dit lied aan wat de beste plaats was. De beste plaats voor haar.

Hier in Mijn armen zal je rust vinden.

En dat was waar Tessa naar verlangde. Ze wilde niet langer zoeken naar haar toekomst, maar wilde rust. Diepe, echte rust. Ze had gedacht die rust te kunnen vinden in de armen van Joris, in de armen van een man. Nu ze dit lied hoorde, besepte ze hoe verkeerd haar gedachten waren geweest. Die rust had ze nooit bij Joris kunnen vinden. Ze besepte dat er maar één Persoon was, bij wie ze werkelijk rust kon vinden. Die ene Persoon had ze echter de rug toegekeerd, terwijl ze juist in Zijn armen de rust zou kunnen vinden waar ze naar op zoek was. Voor zichzelf vertaalde Tessa het lied en liet de woorden in haar hart zinken. Ze was ervan overtuigd; dit lied was voor haar geschreven. Dit was echt voor haar. Als een perfecte afspiegeling van haar leven.

Mijn dochter, Ik zie de pijn in je ogen. Je verlangt er zo naar dat er iemand van je houdt, je verlangt ernaar om vrij te zijn. Ik weet dat je hart bedrogen, verraden is, en dat je je onschuld verloren hebt.

Mijn dochter, Ik zie alle tranen die je vergiet als jij alleen in je kamer zit. Laat Mij je stevig vasthouden, in Mijn armen zal je rust vinden.

Ik ben je Vader en jij zal voor altijd Mijn allerliefste zijn, helemaal van Mij alleen zijn. Hier kun je Mij vinden, terwijl Ik op je wacht.

Ik ben je Vader...

God wachtte op haar en Hij wilde haar Vader zijn. Ondanks haar verleden. Ondanks alles wat er mis was gegaan. Maar... dan moest zij wel eerst in Zijn armen komen. Wilde ze dat wel? Durfde ze die stap wel te zetten?

Was ze daar wel klaar voor?

Larsund
September 1994

De eerste tijd nadat Tessa het cassettebandje had gedraaid, ging het best goed met haar. Ze draaide het bandje later nog verschillende keren. Telkens als ze het lied weer hoorde, ervoer ze diep in haar hart dat God tot haar sprak. Dat Hij tot haar persoonlijk sprak. Dat Hij haar uitnodigde om in Zijn armen te komen. Om opnieuw in Zijn armen te komen, zoals ze zich als kind zijnde in Zijn armen gekoesterd had. Veilig in Jezus armen...

Tessa verlangde daar naar. Maar toch durfde ze die stap niet te zetten. Mensen hadden haar te vaak gekwetst en teleurgesteld. Stel dat God net zo zou reageren...

Ze was vreselijk bang om opnieuw gekwetst te worden. Bang om opnieuw teleurgesteld te worden. Bang om zich over te geven. Ondanks al haar verdriet, pijn, onzekerheid en twijfels, durfde ze niet voor Hem te kiezen. De stap was te groot voor haar! Het kon dan wel zo zijn dat God een doel met haar leven had, en dat Hij een betere toekomst voor haar in petto had, maar momenteel zag zij dat echt niet. Op dit moment was ze nergens meer zeker van. Het risico was haar te groot. De twijfels overheersten. En daarom durfde ze niet voor de volle honderd procent op God te vertrouwen. Ze durfde zich niet in Zijn armen te werpen.

Nog niet, tenminste.

Ze besloot een compromis met God te sluiten en nam zich voor om Hem een klein beetje ruimte in haar leven te geven. Maar niet te veel. Slechts een heel klein beetje. Een paar stappen zou ze in Zijn richting zetten. Want nu het in haar leven eigenlijk wel moeilijk ging, mocht God haar gerust een klein beetje helpen. Maar verder hield ze de touwtjes liever zelf in handen. Dat paste haar beter dan de controle volledig aan Hem over te geven.

Tessa begon goed, maar verviel al gauw weer in de oude sleur. Haar leven bleef bij het oude en dat benauwde haar. Tessa bedacht dat het goed zou zijn als ze even een tijdje uit Larsund weg zou kunnen. Even weg van de plek die zoveel herinneringen had. Enkele positieve, maar voor het merendeel waren het toch de negatieve herinneringen die de overhand hadden. Ze had goede

tijden in Larsund gehad, maar momenteel leek het wel of alle negatieve gebeurtenissen de boventoon voerden. De muren kwamen op haar af en ze voelde dat ze ruimte in haar leven nodig had. Ruimte om haar vleugels uit te kunnen slaan. Ruimte om te kunnen nadenken. Ze had echt ruimte nodig – veel ruimte – om haar gedachten weer op een rijtje te kunnen krijgen. Er was maar één plek die ze kon bedenken waar ze graag naar toe zou gaan en waar veel ruimte was. Een plek waar haar uitzicht, haar blikveld oneindig groot zou zijn. Die plek was de zee... Daar zou ze werkelijk ruimte hebben.

Tessa wilde er niet langer over nadenken en besloot gelijk stappen te gaan zetten. Ze zocht in het telefoonboek een geschikte plek op. Ze ontdekte dat er keus genoeg was qua hotelletjes en helemaal aan de kust. Dat leek haar wel wat; uitwaaien aan zee!

Het eerste het beste hotel dat in een dorp in de buurt van de zee lag, belde ze en boekte een kamer voor tien dagen. Over twee weken zou ze in Hotel Holiday in het dorpje Fribu terecht kunnen.

Ze belde gelijk naar haar baas en regelde een vakantie. Het lukte om tien dagen vrij te nemen. Tot het zover was, zou ze het nog wel zien te overleven in Larsund. Ondanks dat ze het gevoel had dat het water haar tot de lippen stond.